Написав Віталій Мельничук
Субота, 01 грудня 2012, 22:27

Закінчувався день, зайшло за обрій сонце,
Стихало місто й готувалося до сну,
Постукав хтось у двері мого серця,
Я відчинив... сьогодні не засну.

Обгорнене життя якоюсь суєтою,
Турбот, переживань - на раз й не підіймеш,
Я так жадав поговорити із Тобою,
О мій Ісус - я знав що Ти прийдеш.

Заходиш тихо, лагідний Твій погляд,
Сідаєш знову біля мене і мовчиш,
Ніби говориш:-"Я вже тут, Я поряд,
Свої турботи і печалі, все облиш".

-"Чому покликав ти мене мій сину,
Чи що важливе хочеш сповістить?
Давно вже не заходив я в твою гостину,
Все забуваєш Батька запросить".

-"Так Тату, все турботи,все проблеми,
Пробач мене що лишнього збирав,
Я малював собі великі плани,схеми,
Все що хотів-усе я здобував".

-"А що ж тепер, пропало вже бажання,
Чи знову будеш щось мене просить?
Такі одноманітні всі твої прохання,
Та знай- Моя любов усе терпить".

І я замовк, боявсь підняти очі,
Ставало соромно за все своє життя,
Поглянув на годинник-середина ночі,
А Він чекає мого каяття...

Заплакав гірко, сльози полилися,
Перебираючи життя я все згадав,
Чого просив від Батька і за що журився,
Що я набув і що я розміняв.

Життя моє проходило так швидко,
Лиш озирнусь- і рік весь пролетів,
Від чогось я радів, від чогось було бридко,
А потім забував що й взагалі хотів.

Я витер сльози правою рукою,

Підняв свій погляд, в вічі подивився,
Думки немов глумились наді мною,
Сказати я не міг але рішився.

-"Моє прохання трохи дивне Тату,
Не хочу я просити лишнє знов,
Не хочу знову суєти тягар збирати,
Я хочу повернути першую любов."

Підвівся Батько і промовив тихо:
-"Мій сину,Я сьогодні все тобі простив,
Але вставай, щоб не спіткало тебе лихо,
Вернися на те місце де її ти залишив..."